

ΤΟΥ ΑΒΔΗΡΙΤΟΥ ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ.

• Θέλοντας ὁ Διάβολος,
Καὶ μὴ θίλοντας ὁ Ἀβδηρίτης,
Ἐπήδησεν ὁ Γέροντας
Στὴ Φανερομένη. •

— Πονηρέ μου ! τί κάθησε ; δὲν εἰσεύρεις, ὅτι αὐριον ἔχομεν πανηγύριν ;

— Χί ! χί ! αὐτὴ δὰ εἶναι καὶ τοῦ πτωχοῦ διαδόλου ἡ χάρις, νὰ γνωρίζῃ ὅ,τι γίνεται.

— Λοιπὸν ἐτοιμάσθητι, ἔχομεν πηδήματα, ἡ χαρά σου πάλιν· τί κόσμος, τί πληθὸς· θὰ σὲ στείλλω καὶ μὲ τὸ ἀτμόπλοιον, φαντάζομαι εἰ κακὸ θὰ γίνῃ εἰς αὐτὸ τὸ ταξείδιον τὸ ποιητικόν, τὸ ρομαντικόν, ὅλο βέλλο καὶ κορδέλλα θὰ πετᾷ, θὰ κυματίζει.

— Βέβαια, ἀλλὰ δὲν εἴμεθα βέβαιοι, ἂν θὰ πηδήσω.

— Τί θὰ εἰπῇ ! θὰ πηδήσῃς καὶ θὰ παραπηδήσῃς.

— Αὐτὸ εἶναι ἀμφίβολον.

— Σατανᾶ ! λόγιαξ' ἐδῶ — ἐσυνήθιζε νὰ λέγῃ ὁ μακαρίτης Γριζιώτης, καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὅστις παρήκουε.

— Τώρα ὅμως ἔχομεν Σύνταγμα, κύριε, καὶ μόνη ἡ ἀστυνομία ἔχει αὐτὸ τὸ δικαίωμα.

— Ἄφες αὐτὰ, καθὼς καὶ τὴν μορφὴν σου τὴν σατανικὴν, διότι δὲν μ' ἀρέσεις σήμερον μὲ αὐτὴν· καλλωπίσου, στίλβωσε, καὶ σὺ ὡς ὠραία κόρη τὴν κόμην σου, μεθ' ὑπομονῆς ὅμως, ὥστε νὰ μὴν ἀφίσῃς νὰ φαίνεται, οὐδ' ἡ θέσις τῶν κεράτων σου, διότι θὰ ῥῆσαι προσκυνητῆς.

— Ἦγουν, θὰ γενῶ Χατζῆς· ὠραῖο πρᾶγμα ὁ διάβολος χατζῆς.

— Προσκυνητῆς, προσκυνητῆς, καὶ οἱ προσκυνηταὶ, μικρὲ μου, δὲν ἔχουν παρόμοια. . . .

— Καταλαβάνω καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ἔχουν τινὲς, προσπαθοῦν ὅμως νὰ τὰ κρίπτουν δηλαδὴ. . . .

— Ἄφες τὰ δηλαδὴ σου, παρακαλῶ, καὶ περίστειλε ὀλίγον τὴν οὐράν σου, διότι ἐκεῖ θὰ ῥῆσαι ἄπειρος κόσμος, πανηγύρι, καὶ χρειάζεται προσοχὴ μήπως εἰς καμμίαν στροφὴν σου, συμβῇ κανὲν σκανδαλῶδες ἐμπέρδενμα, καὶ ἀπὸ τὰς πανηγύρεις πρέπει νὰ ἐλλείπουν τὰ σκάνδαλα.

— Τότε λοιπὸν, διατὶ μὲ στέλλεις ;

— Σὲ στέλλω, διότι αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργον σου· ἀλλὰ στενοχώρησον ὀλίγον καὶ τοὺς ἄβρους ὀνυχάς σου ἐντὸς τοῦ —rompre— αὐτοῦ ὑποδήματος, καὶ προπάντων ταπεινώσε ὀλίγον τὸ βλέμμα σου, καθὼς οἱ καλόγηροι τοὺς ὀπούλους θὰ συναντήσῃς. Τέλος πάντων δόσε περιπαθὴ τινὰ χροιάν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν σου, λάβε τῆς συμπαθείας τὸ χρῶμα, διότι αὐτὸ σήμερον ἀγοράζεται, καὶ ἰδοὺ ἀμέσως θὰ γίνῃς χαριέστατος ἐργολάβος, εὐλαβὴς ὅμως· ρίψου τότε εὐπρόσδεκτος παντοῦ, εὐφυὲς, χαρίεις· τρέξε ἐπάνω, κάτω, ἀναμύχθητι, εἰς τὸν ἕνα σιδηροῦν ποδόγυρον, καὶ εἰπὲ δύο λέξεις· σκιασοῦ ὑπὸ τῆς ἄλλης τὸν πέτασσαν, ὅστις βέβαια, θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ· πώλησε ἐδῶ, ἀγόρασε ἐκεῖ· παρέκει πάλιν χόρευσε, τραγώδησε, φάγε, πῖε, πανηγυρίσου· τέλος πάντων κάμε, ὅπως κάμουν ὅλοι. καὶ σὺ ὡς διάβολος

ἐν τι περιπλέον, καὶ ἐν τι ὀλιγώτερον· τηλεγράφιζε τὴν περιγραφὴν τῆς πανηγύρεως αὐτῆς, καὶ μὴν μιμεῖσαι, ὅταν οἱ ἄλλοι προσκυνοῦν.

— Θαυμάσια! Δέσποτα, ἀλλὰ θέλεις ν' ἀκούσης τὰ νέα; « Ἐγὼ στὸ πανηγύρι δὲν πάγω.»

— Καὶ διατί;

— Διότι τὰ εἴπαμεν· ὁ διάβολος φεύγει, ὅπου μυρίζει λιθάνι.

— Ἄστετε! ἔλα πῆδα γρήγορα, διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ ἐνθυμήσω, ὅτι εἶσαι αἰχμάλωτός μου.

— Οὔτε ἐγὼ, μὰ τὸ ψωμί καὶ τὸ ἄλας, τὸ ὅποιον μέχρι τοῦδε ἐφάγαμεν, ὅτι φεύγω ὅταν θέλω.

— Λοιπὸν, τώρα τί θὰ γένω, πῶς θὰ κάμω· πρέπει νὰ γράψω πηδήματα, πρέπει νὰ εἰξεύρω, τί πανηγύρι γίνεται εἰς αὐτὸ τὸ πανηγύρι.

— Δέσποτα, τί νὰ σοῦ κάμω· ἄς μὴν ἦτον Μοναστήρι, ἢ εἰπέ τὸν Κύριον ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν νὰ γράψῃ εἰς τὸν ἅγιον ἡγοούμενον νὰ μὴν λιθανίξῃ, καὶ ἐγὼ σοῦ τάζω νὰ στήσω διὰ τῆς οὐρᾶς μου γέφυραν, ἐφ' ἧς νὰ διέλθωσιν ὅλοι οἱ προσκυνηταὶ ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρι Σαλαμίνος δωρεάν.

— Σατανᾶ!

— Ἀλήθεια, Δέσποτα, κάμε ἐν ἄλλο, νὰ πηδήσῃς ὁ ἴδιος· πῆδα τελοσπάντων καὶ σὺ μιὰ φορὰ, ὥστε οὔτε ἐγὼ νὰ κολασθῶ ἀπὸ τὸ λιθάνισμα, καὶ σὺ, καυμένη γέρο, νὰ ἀναπνεύσῃς ὀλίγον ἐλεύθερα, διότι ἐκέρτῳσες πλέον, ἀπὸ τὸ γράψαι, γράψε. Μάλιστα, ἂν θέλῃς νὰ μὲ ἀκούσῃς, ἐγὼ νὰ σὲ συμβουλευέσω, πῶς νὰ φερθῇς, τί νὰ κάμῃς νὰ τὴν περάσῃς καλά. . . .

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, κύριε Μέντωρ, τὸ καλὸν ἦτον νὰ θέλῃς νὰ πηδήσῃς· ἀφοῦ δὲν θέλῃς, τότε βέβαια θὰ πηδήσω ἐγὼ.

— Χι! χι! καλὸτυχος σὺ, φαντάσου δόξα, ὁ κόσμος ὅλος θὰ λέγῃ, τοῦ Ἀβδηρίτου τὸ πῆδημα, ὅτι ἔγινε.

— Τούλάχιστον, φρόντιζε ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου περὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς οἰκίας μας, διότι ἡ ἀτυνομία ποῦ εὐκαιρεῖ ἀπὸ τὰ φουρνίσματα καὶ τὰ ξεφουρνίσματά της. — Καὶ ὁ Ἀβδηρίτης λέγων ταῦτα, ἔλαβε τὴν ῥαβδὸν του, ἔδωκε μίαν τινὰ στροφὴν εἰς τὸν ἀβδηριτικὸν σκουῶνον του, ἔρριψε τὸν τρίβωνά του ἐπ' ὧμου καὶ κατφυθίνθη πρὸς τὸ ἀμφοστάσιον· διότι, φαίνεται, δὲν εἶχε τάξει νὰ μεταβῇ ἀποστολικῶς εἰς τὴν ἐν Σαλαμίνι μονὴν τῆς Φανερομένης·—ἰδοὺ δὲ τί γράφει ὁ ἴδιος.

Καλοὶ μου ἀναγνώσται!

Εἶναι ἱστορικὸν, ὅτι ὁ Ἀβδηρίτης εἶναι συνόνυμον τοῦ εὐήθους· πλὴν ἀκούσατέ μου τοῦ γέροντος, ὅτι δὲν εἶναι κακὴν πράγμα, νὰ ἔχῃ τις εἰς τὰ γεράκια του ἓνα δαιμόνιον, ἀφοῦ εἰς τὴν νεότητά του δὲν εὐτύχησε νὰ ἔχῃ μίαν σύζυγον· διότι καὶ ἐκείνη, ὅπως καὶ τὸ δαιμόνιον, σὲ κάμνουν νὰ τρέχῃς, χωρὶς νὰ θέλῃς, εἰς τὴν πανήγυριν τῆς Φανερομένης.

Δὲν εἶχα ὀρεξίν, μὰ τὸν σκουῶνον μου, οὔτε νὰ φάγω, ὅχι καὶ νὰ γελάσω· καὶ μολαταῦτα, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος! μόλις ἔφθασα εἰς τὰς ἀμάξας ἐγέλασα ἀπὸ καρδίας, διότι βλέπω ἐκεῖ πρὸς τὴν γωνίαν πλῆθος κόσμου νὰ ἱσταται, ἀναμένοντος τὴν ἐμφάνησιν ἀμάξης, καὶ

ἄλλος μὲν νὰ δέξη τὰ τέκνα του, διότι ἐθύμωσε μὲ τὴν σύζυγόν του, ἥτις καὶ καλὰ ἤθελε τὸ πανηγύρι, — διότι, λέγει, τὸ εἶχε τάξιμο· — ἄλλη ἐμάλωνε τὸν ἄνδρα της, διότι τελοσπάντων ἀφοῦ ἀπεφάσισε τὸ ταξείδιον, ἐλυπεῖτο τὸ ἐξοδὸν τῆς ἀμάξης· καὶ ἦσαν μὲν πολλὰ ἅμαξι, ἀλλ' ἐζήτουν μίαν καὶ ἡμισίαν δραχμὴν τὸν ἄνθρωπον, διότι ὁ κλητὴρ ὁ ἐφορεύων αὐτάς, εἶχε λησμονῆσαι καὶ κατ' ἀγνοίαν ἐξέσχισε τὴν διατίμησιν, διὰ νὰ καθάρισεν τὴν πίπαν του.

Τελοσπάντων εὐρέθη μία, καὶ μὲ τὴν δραχμὴν μου, εὐρέθην καὶ ἐγὼ μεταξὺ οἰκογενείας· ἦτον ὁ σύζυγος, ὅστις ἔφερεν τὸ ἕνα του νήπιον, ἡ σύζυγος ἥτις ἐκράτει τὸ θυλάζον βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τρίτον τεκνίον τὸ ὁποῖον ἐκλαυθυμύριζε, θέλον νὰ καθήσῃ εἰς τὴν ποδιὰν τῆς μητρὸς του. Ἐκάθησα καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέσῳ, καὶ ἤρχησα νὰ περιποιώμαι τὸ ἕν καὶ νὰ κολακεύω τὸ ἄλλο, ὥστε νὰ σιωπᾷνουν, διότι ἐτόνησαν νὰ ψάλλουν τριῶδιον, ὅχι τόσον εὐχάριστον μῆτε διὰ τοῦ γέροντος τὴν ἐξησθενημένην ἀκοήν. Ὅμως ἐστάθη ἀδύνατον· τὸ τρίτον καὶ καλὰ ἐζήτει, τὸ ζηλότυπο! τὴν ποδὶ ἂν τῆς μητρὸς του, καὶ τὸ δεῦτερον δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὸν πατέρα του· ἐγὼ ἀπεφάσιμα νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ ἀκούω μόνον, χωρὶς καὶ νὰ βλέπω τὴν φλυκταινώδη καὶ ἐρυθρὰν βίνα τοῦ τοῦρ Κωνσταντῆ, μῆτε τὰς στιλοῦσας ὡς ἀλάστρον ἐκ τοῦ ψιμυθίου, παρειαὶ τῆς τσουρᾶ Κωνσταντῆς· ἀφίνω τώρα τὰς φυσιογνωμίας τῶν μικρῶν, τὰ ὑποῖα ἀφ' ἧς ἐγεννήθησαν ἐπασχον συνάγχην· ἀλλὰ μόλις ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καλότυχε, γέρο, μοῦ λέγει ἡ τσουρὰ, πιάσε, νᾶχης καλὴ ψυχὴ, πιάσε μιὰ στιγμὴ τὸ μωρό μου, νὰ πάρω στὴν ποδιά μου τὸν ἄλλον τὸν γρυιάρη μὴν τύχη τσὲ μερώση.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἔλαβα ὁ μωρὸς ἐγὼ τὸ μωρό της, καὶ ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τοὺς σταθμούς, τότε κατὰ πρῶτον ἐμακάρισα τοὺς καλυδοπήκτας ἐκεῖνους, οἵτινες διὰ δύο δεκαλέπτων ἡμέρωσαν τὰ μικρὰ, μὲ τρία ζαχαροκούλουρα, ἂν καὶ κατ' ἀρχὰς ἐχρειάσθημεν πραγματογνωμονας διὰ νὰ εἶδωμεν ποῖον τῶν δύο ἔλαβε τὸ μεγαλῆτερον. Ἐγὼ καὶ ὁ τοῦρ Κωνσταντῆς, ἐμοιράσαμε τὸ κατοστάρι, ἐνῶ ἡ τσουρὰ τρώγουσα ἐν λουκουμάκι, εὐηρεστήθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ μωρό της.

Μετ' ὀλίγας ὅμως στιγμὰς, ἐκατάλαβα, ὅτι εἶχα ἀνάγκην νὰ ἀλλάξω πανταλόνιον, διότι τὸ μωρὸ εἶχε λάβει συμπάθειαν, φαίνεται, πρὸς ἐμὲ, καὶ διεχύθη ἐλαφρὰ . . . ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν δὲν ἦτο καιρὸς, καὶ ὁ ἥλιος ἀνεπλήρωσε τὴν ἀνάγκην ταύτην.

Μόλις κατορχόμην τῆς ἀμάξης, καὶ πρώτην φωνὴν ἤκουσα — Χι! Χι! στρέφω καὶ βλέπω τὸν μικρόν μου δαίμονα, ὅστις ὀπισθεν τῆς ἀμάξης μὲ πρετῆρει μὲ δύο σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς καὶ ἐγέλα τὸν ἰδιόριθμόν του ἐκεῖνον γέλωτα. Δαιμόνιον, κράζω, ἐδῶ γρήγορα!

— Ὅχι, δά, ἔχω καὶ ἐγὼ τὸ ἔργον μου· τοῦλάχιστον θὰ ἐμποδίσω ἑσους· δυνηθῶ νὰ μὴν ἔλθουν εἰς τὸ πανηγύρι σου, ἀφοῦ καὶ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω, εἶπε καὶ ἠπλωσε τὴν οὐρὰν τοῦ πάραυτα προσέκρουσεν εἰς κύριος καὶ πίπτει ἀπὸ τῆς ἀμάξης συντρίβων τὸν πόδα του, ἡ κυρία του ἐγγυος λειποθυμεῖ· τρέχει ὁ κόσμος, τὸν ἱατρό, φωνάζει ὁ εἰς, ἱατρικὸ ζητεῖ ὁ ἄλλος, ὁ μὲν τοῦτο, ἐκεῖνος τὸ ἄλλο, θύρβος καὶ σύγχιςις πολλή. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ.

— Καλὲ τί ἔγεινυν τὰ φορέματά μας, φωνάζει εἷς, ἀλλοίμονον ! τὰ ἐλησμονήσαμεν ἢ μᾶς ἔπεσαν εἰς τὸν δρόμον ἄραγε ;

— Ὅχι τρεῖς, θὰ μοῦ δώσετε, ἐφιλονέικει ὁ ἀμαξᾶς· ὅχι δυὼ εἶναι ἡ διατίμησις, ἐφώναζαν οἱ ἐπιβάται, πᾶμε εἰς τὴν ἀστυνομίαν· ὦθεϊ ὁ εἷς, ὦθεϊ ὁ ἄλλος, πιάνονται μαλιὰ μὲ μαλιὰ καὶ γίνεται τοῦ κουτρούλη ὁ γάμος ὁ μετατυπωμένος, ἓνα γροθοκόπημα ἄλλο εἶδος· καὶ μεταξύ αὐτῶν τὸ δαιμόνιον πότε ἐκαταίβαζε καμιά δυνατωτέρα, καὶ ἐβοήθα τὸν ἀδύνατον διὰ νὰ διαρκῇ ἡ πάλη ἢ ἐπὶ δα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡσάν δαιμονισμένο, καὶ ἠρέθιζε τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον, φέρον ὡς ἡ πνοή, ἢ μίαν ὕβριν, ἢ ὠθεῦν τὸν σωρὸν τῶν μαχομένων κατὰ τοῦ θεατοῦ.

Ἐρωτήσατε τοὺς ἀμαξηλάτας καὶ θὰ σᾶς εἰποῦν, ὅτι τὴν παραμονὴν τῆς ἐορτῆς θὰ τὴν ἐνθυμῶνται διὰ πολὺν καιρόν.

— Τρικέρατε ! τέλος ἐφώναζα, ἀγανακτισμένος.

— Νὰ κυττάζης τὴ δουλιὰ σου, γέροντα· στρέφει καὶ μοῦ λέγει ἐργίλως εἰς τῶν θεατῶν. . . .

— Ἀλλά. . . .

— Ἐκεῖνο ὅπου σοῦ λέγω, ἂν δὲν θέλγῃς νὰ χάσῃς τὴ σκούφια σου.

Ἐνόησα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸ ἐπῆρε ἐπάνω του, καὶ ἡ θέσις μου ἦτο δύσκολος, ὅθεν ἐσκεπτόμην τί νὰ κάμω, ὅταν αἰσθάνομαι, ὅτι μὲ σύρῃ τις ἀπὸ τὸν βραχίονα, δὲν βλέπω κανένα, στρέφω ἐντοῦτοις, ἀκολουθῶ τὴν δύναμιν καὶ οὕτω συρόμενος ἀοράτως φθάνω πρὸς τὴν προκυμαίαν· καὶ ἐνῶ ἐπίστευα, ὅτι θὰ ρίφθῃ εἰς τὴν θάλασσαν, κατὰ τύχην εὗρέθη μία λέμβος ἔμπροσθέν μου καὶ ἔπεσα ἐντὸς αὐτῆς, ἀκριβῶς πρὸς τὴν πρύμνην.

— Διὰ ποῦ αὐθέντη ; ἡρώτα ὁ λεμβοῦχος· ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἤνουν.

— Αἶ ! διὰ τὸ πανηγύρι, ἀποκρίνεται μία φωνή, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἡ μορφή τοῦ δαιμονίου παρέστη μειδιῶσα ἐνώπιόν μου.

— Μὴ κάμνης ἀνοησίας, μοὶ λέγει, καὶ μὲ κράζεις, ἅμα μὲ ἴδης που διασκεδάζον, διότι ὁ κόσμος θὰ σὲ ἐκλάβῃ διὰ δαιμονισμένον.

— Ἀλλά τέλος. . . .

— Δὲν μὲ ἄφησε νὰ τελειώσω· ἔγεινεν ἄφαντον.

— Δὲν προφθάνετε, γυρίστε ὀπίσω, κύριε, μὲ κράζουν ἀπὸ μίαν ἄλλην λέμβον, διότι τὸ ἀτιμοκίνητον ἐσύκωσε τὴν ἀγκυροβόλησιν, καὶ ἰδοὺ φεύγει· ἐνῶ παρέκει μία χαυροτόβρυτος ἐκράζε, — τράβα, τράβα τὸ κουπί σου, καὶ μὲνε, θὰ σκάσω νὰ πάγουν ἢ ἄλλαις, καὶ νὰ μείνω· ἐγὼ ἔξω, — καὶ συγχρόνως ἐκινεῖτο ἔμπρὸς, ὀπίσω, ἀκολουθοῦσα τοῦ κωπηλάτου τὸν ρυθμόν, διὰ νὰ ταχύνη τῆς λέμβου τὴν κίνησιν.

Ἀλλὰ τῆς βασιλείσεως ὁ ἔλιξ ἐσάλευσεν ἤδη ὑπὸ τὰ ὕδατα καὶ ἐνόησα, ὅτι ἐμείναμεν ἔξω. Ὅτε αἴφνης ἐκρηγῆς ἐγένετο τοῦ ἀτμοῦ καὶ τὸ ἀτμόπλοιον ἔστη ἐκ νέου.

Ἐπλησιάσαμεν, ἀλλ' ἡ κλίμαξ εἶχεν ἀνασυρθεῖ· φωνάζομεν, καὶ ἰδοὺ προβαίνουν τρεῖς, τέσσαρες κεφαλαί, καὶ ἀμέσως ὁ Ἀβδηρίτης ! ὁ Ἀβδηρίτης, φωνάζουν τινες ἀπὸ πόνον, καὶ τινες ἀπὸ χαράν· ῥίπτουν λοιπὸν ἄλλος σχοινί, ἄλλος βοηθᾷ εἰς τὴν κλίμακα τὴν ὁποίαν ὁ διευθυντὴς διέταξε νὰ καταβιβάσουν καὶ ἰδοὺ τόσα φίλα πρόσωπα μοὶ ἔτεινον τὴν χεῖρα· ἀνῆλθα καὶ ὅπου προσέβλεπα τὰ μειδιάματα

ἦσαν γενικά, πλὴν ἄλλα πικρά καὶ ἄλλα γλυκά· ὑπομονὴ πλέον.

— Ἐδῶ, ἐδῶ! μὲ ἔκραζεν εἰς· ὄχι ἐδῶ, ἔλεγεν ἄλλος, καὶ ὅπου ἐκάθηντο τρεῖς ἢ τέσσαρες, ἔβλεπα διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ μου, ὅτι ἐξηπλοῦντο διὰ νὰ μὴ μένη θέσις κενὴ νὰ καθήσω καὶ ἐγώ.

— Καλῶς ἦλθες, καλῶς ἦλθες μοὶ ἀπευθύνει μία γνωστὴ φωνή, λάβε τὴν θέσιν μου σὲ παρακαλῶ, εἶπε, καὶ ἡγέρθη πάραυτα.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, μὴν ἐνοχλεῖσθε, παρακαλῶ, ἔλεγα, ὅταν.

— Χί! χί! ἀκούω, καὶ ἡ φωνὴ μοὶ λέγει σιγαλά. Ἄν δὲν ἔκρουπτα τὸ μικρὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ ὁ μηχανικὸς κινεῖ τὴν μηχανήν, χωρὶς ἄλλο ἔμμενες ἔξω.

— Πονηρόν! ἠθέλησα νὰ κράξω — ἐγένετο ἄφαντον.

Ἐχαίρετσα τότε δύο γλυκεῖς ὀρθαλμοὺς, μαύρους ὥς ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας, οἵτινες ὑπὸ τὸ κυανόχρουν βέλλο τοῦ πετάσσου των ἐθαύμαζαν, βέβαια τὴν κατάλευκον κεφαλὴν μου, καὶ ἐπλησίασα.

— Μὴ μὲ ζωγραφήσης, Ἀβδηρίτα, ἀκούω φωνὴν σειρήνος· μὴ μὲ κάμης γελοιογραφίαν, διότι τὸ καπέλλο τὸ ὁποῖον βλέπεις τὸ φορῶ, καυμένη, μόνον διὰ τὸ ταξεῖδι.

— Ἠσύχασε, μικρά μου, διότι, ἂν γελοιογραφήσω σέ, φοβοῦμαι, μήπως ὅλαι τότε αἱ δμῖλνικές σου, θὰ παρακάλοῦν νὰ ταῖς γελειογραφῶσώ ἐπίσης.

Τοῦ δαιμονίου τὸ κάγχασμα ἀνεμήχθη εἰς τὸν θόρυβον τοῦ ἐκθυμαίνοντος ἀτμοῦ, καὶ ἡ μορφή του ἐνετυπώθη εἰς τὴν φεύγουσαν σκιὰν ἐκείνου. Τὸ ἀτμοκίνητον ἤρχησε νὰ ὑποτρέμῃ καὶ ἡ ἀρχημίδιος μηχανὴ του σοὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἡγωνία νὰ σαλεύσῃ τὴν κηρωτὸν αὐτὴν, ἥτις βραδέως ὡς φορτηγὸς ἁμαξὰ διήρχετο μετὰ τῶν εὐζώνων ἐκεῖ ναυλοχούντων ξένων ἀτμοκινήτων, τῶν ὁποίων τὸ σχῆμα ἀλλοιούμενον διὰ τῆς λοξῆς ἀπομακρύνσεως ἡμῶν, σοὶ ἐφαίνετο, ὅτι συνεστέλλοντο, ἢ ἐμυκύνοντο, ἐν τῇ διαβάσει ἡμῶν, διὰ νὰ λάβωσι τοῦ μώμου τὴν ἔκφρασιν· καὶ οἱ ἐπιβάται· διὰ τοῦτο ἐσκυθρόπαζον.

Ἡ κυανὴ ὁμως σημαία μας ἐκυμάτιζεν ἤδη ἐλευθέρα εἰς τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου τὸν ζέφυρον, καὶ ἐλάμβανεν τὸ ἀρχαῖον ἦθος τῆς, ἐγκατοπεριζομένη εἰς τὰ γαλανὰ νερά τῆς Σαλαμίνας, ὅπου ἄλλοτε ἀνεπεταννύετο θαλασσοκράτωρ, καὶ τῶν ἐπιβατῶν τὰ χεῖλη ἀπεμιμοῦντο τοῦ κύματος τὸ ὑποσκάζον μειδιάμα, μεθ' οὗ ἐδέχετο ἐκρηγνύμενον τὴν ἀνορθωμένην τῆς βασιλείσης πρόραν, τῆς ὁποίας τὴν πρόμνην παρηγόχλουν ἀκαταπαύστως, ἐνὸς εὐέλπιδος νεανία οἱ ἀστυνομικοὶ πτερινιστῆρες.

Δὲν εἴμεθα ἐκατὸν ἐπιβάται, καὶ τὸ εὐρύχωρον κατάστρωμα ἦτο πλήρες, διότι ἕκαστος ἐξηπλοῦτο ὑπερήρانا, καὶ κατεῖχεν, ὁ ἐγωῖστής! θέσιν διὰ τρεῖς, ὑπὸ μόνῃς τῆς ιδέας, ὅτι ἦτον ἰδικάν μας, — Ἑλληνικὸν ἀτμόπλοον, ἀδελφέ! ἔλεγεν, ὁ εἰς καὶ ἔπινε μίαν, εἰς ὑγείαν τῶν ἐταιριστῶν.

— Ἀρθία! ἐπεφώνη ἕτερος πρὸς τὴν πρόραν, κτυπῶν τοὺς πόδας ἐπὶ τὸ κατάστρωμα καὶ ὀρχούμενος εἰς τὸν ἦχον τῆς ἀνατολικῆς μουσικῆς, ἥτις τὸν καθίδρονεν, ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ· ἐνῷ ἕτερος

— Ἀμάν! ἔκραζε, βιολιτζή! βάστα τὸ χορὸ ὥς τὸ πρῶτ— καὶ τῷ προσεκύλλα κατὰ μέτωπον ἐν δεκάλεπτον· καὶ οἱ πολλοί, ἄλλος

ἔτρωγεν, ἄλλος ἔπινε, καὶ ὅλοι εἶχον τονίσει τὸ ἰδιόρρυθμον μέλος των, καὶ τὴν τράπεζάν των, ὅχι, διότι ἐπείνων, ἀλλὰ διὰ τὸ καλόν. . .

Ἐκεῖ πρὸς τὴν πρῶμνην, ἤκουες ἀπὸ τοῦ ὑψώματος, τὴν εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν ὑπὸ πέντε ὁργάνων ἐκλεκτῶν συγκειμένην· δηλαδή, κλαρίνο, ὀλίγο πρὸς τὸ φάλτσο· μία μπάσα βιόλα, τῆς ὁποίας εἶχον ἀνοίξει αἱ συναρμογαὶ διὰ νὰ χάνεται ὀλίγον ἡ βροντώδης φωνή της· ἓνα βιολοντζέλλο, τοῦ ὁποίου τὰς χορδὰς ἔξυεν ἀκατάπαυστα ὁ κύριός του· μίαν κιθάραν τῆς ὁποίας ἡ κλίμαξ εἶχεν αὐξήσει κατὰ τέσσαρας φωνάς, καὶ μίαν πυρεστίαν τέλος σιδηρᾶν, ἥτις κρουομένη διὰ χυλιδίνου βραβδίου, ἀνεπλήρει τὰ κενὰ τῶν ρυθμῶν, ὅσα δὲν ἐπρόφθανε νὰ συμπληρώσῃ ἡ παράτολμος ὀξύτης τοῦ κλαρίνου τοῦ ἀρχιμουσικοῦ, προπάντων, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ φανταστικούς λαρυγγισμούς· ἀλλὰ τότε τὸ μπάσο τὸ ἐκράτει κανονικότερα ὁ θόρυβος τοῦ ἐκθυμαιομένου ἀτμοῦ· τὸ ὅλον ὅμως μουσικὴ ἐμπνευσμένη, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἑταιρεία, ἐπλήρωσεν ἀκριβᾶ, μὰ πολὺ ἀκριβᾶ, νομίζω ἐκίστισεν, ὅκλ ῥητινίτου καὶ ὄργανον, χωριστὰ ὁ ναῦλος τὸν ὁποῖον ἐξήμειοτο· μολαταῦτα πρὸς διασκέδασιν τῶν προσκυνητῶν ἐγένετο καὶ αὐτὴ ἡ θυσία. . .

Ἐντούτοις τὸ ταξιδίδιον ἦτο μὴ χαρὰ, ἓνα πανηγύρι, διότι ἔπαυεν ἡ μουσικὴ καὶ ἤρχιζεν ἄλλη διασκέδασις.

— Κύριοι, καὶ καλὲς κυρίες! ἐφώναζεν εἰς μὲ ὀφθαλμοὺς ἡλαιομένους καὶ ἓνα ἥμισυ μερίδιον μύστακος· τώρα ἀρχίζει, κύριοι, ἡ παράστασις τοῦ Πανόραμα· μία πεντάρα εἰς ἕξ πολιτείας.

— Ἡ Νυμφαχία τῶν Ἑλλήνων μὲ τοὺς τούρκους εἰς Καλαμπάκα.

— Ὁ Πόλεμος τῶν Ρούσων, μὲ τὸν Τουρκικὸν στόλον εἰς τὴ Σινώπη.

— Ἐνας ποντικὸς ὅπου τρώγει ἓνα λέοντα. (ἐννοεῖται ψόφιο)

— Ἡ Νεάπολις καὶ τὸ βεζούβιο — σθυμένο —

— Ἐνας μέρμιγκας, ὅπου σύρει ἓνα ζῶον. . .

— Ἐνα ζῶον ὅπου μοιάζει ὥσάν μαῖμου, ἡ ὁποία φορεῖ ἓνα καπέλο, ποῦ ἔχει καὶ βέλλο, κ' ἐλαστικό — καὶ διαφορὲς ἄλλες ζωγραφισμένες πολιτείας, κύριοι! τὸ ὅλον ἕξ εἰς μία πεντάρα.

— Αὐτὸ λοιπόν, καλέ μου ἀναγνώστα, ἦτο καθὼς ἐννοεῖς ξεχωριστὸ πανηγύρι καὶ ἐγένετο ἀπὸ πρῶμνης ἕως πρῶρας, παρ' ἐκείνων οὔτινες μεταίθαινον εἰς πανηγύρι. Τὸ περιεργότερον ὅμως ἦτον, ὅτι τὸ πλεῖστον τοῦ κόσμου ἐκείνου εἶχε συνείδησιν τοῦ Ἀβδηρίτου τὴν ὁποῖον περιεκύκλουν ἤδη πάσης τάξεως ἄνθρωποι, ἀρχόμενοι ἀπὸ γερουσιαστοῦ (καὶ γερουσιαστῶν τέκνα, φρόνιμα ὅμως) κτηματίκι, δικηγόροι, ἄλλοι σύζυγοι, ἄλλοι en garçons, καὶ πολλοὶ, πληθὺς ἐργολάβων· ὅλου δὲ αὐτοῦ τοῦ κόσμου ἤμην διὰ τινὰς στιγμὰς τὴ ἀντιεῖμενον (καὶ χωρὶς νὰ φαίνωμαι ἐγωῖστῆς) τινῶν πετάσων ἡ μέριμνα, διὰ τὸν φόβον τῆς ζωγραφικῆς.

— Νὰ γράψῃς καὶ τοῦτο μοι ἔλεγόν τινες, ὅτι μία κυρία ἔχει δύο πέλλα, ἓνα φορεῖ καὶ ἄλλο. . .

— Ὅχι, ὅχι, νὰ ζωγραφῇς ὁλόκληρον, ὥς εἶναι καὶ εὐρίσκεται τὸ ἀτιόπλοιο. Καὶ τέλος, ὁ μὲν ἤθελε τοῦτο, ἄλλος ἐκείνο, καὶ δὲν παρήρχeto στιγμὴ χωρὶς νὰ ἀκούσω πρὸς μεγάλῃν τιμὴν μου. — Σὰς συνιστῶμεν τὸν κύριον Ἀβδηρίτην. . .

Αἱ Χαριτες ἐπιδέχμενους σμῖαν εἰς μίαν
... ..

— Μπά! αὐτὸς εἶναι ὁ Ἀδερφίτης! ἐπιφωνεῖ ἐπὶ τέλους κυρία τις, . . . ἐνῷ μ' ἐπαρουσίοζον πρὸς αὐτήν.

— Ἔχω εὐχαρίστησιν ὅπου λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίσω, Κύριε Ἀδερφίτη.

— Εὐχαριστῶ ἡ τιμὴ δι' ἐμὲ, κυρία . . .

— Πλὴν μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀλλὰ πολὺ νέος μὲ φαίνεται, διὰ νὰ ἐπικρίνεται ἀπὸ τοῦδε τὸ γυναικεῖον φύλλον, τὸν συμμὸν, τὰ καπέλλα' συλλογισθῆτε, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ πέσῃτε εἰς ταῖς κορδέλλαις των.

— Τί τεριάζει, καὶ τίς τὸ ἀρνεῖται; ἐλπίζω ὅμως, ὅτι τὰ τέκνα δὲν θὰ ἀκολουθήσουν τὸν συμμὸν τῶν μητέρων. . . .

— Καὶ μολαταῦτα, — ἀκούω νὰ λέγῃ πρὸς τὴν πλησίον της ὀπισθέν μου μὲ λεπτοτάτην ἐπίβρινον φωνήν, μία νέα πολλά εὐγενικιά

— μολαταῦτα, ἀδελφὴ δὲν εἰξεύρω καὶ δαιμόνιο τοῦ ἤλθε νὰ σατυρίξῃ, λέγει, τὰ καπέλλα, ἐνῷ εἶναι ἕνα τόσῳ οἰκονομικῷ φόρεμα — Νὰ ἐγὼ, πιστεύεις, ὅτι ἔδωσα 4, 1/2 δραχμὰς καὶ μὲ ἕνα τοπάκι ἕκαστα αὐτὸ τὸ φόρεμα; καὶ 6 δραχμὰς τὸ καπέλλο; πρότεσε τώρα καὶ καμμιά δεκαριά δραχμὰς εἰς ταῖς κορδέλλαις, καὶ βλέπεις ἀδελφὴ, ὅτι μὲ 25 δραχμὰς εἶμαι ἐνδυμένη — en voyageur —

Ἐγέλασα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀποσυρθεὶς πρὸς τὴν ἄκραν, ἐκάθησα νὰ θαυμάσω δύο φυσιογνωμίας, ἐπιτρέψατέ μοι ὅμως νὰ φυλάξω τὰς ἐντυπώσεις μου, διότι . . . διότι εὐρισκόμεθα εἰς τὰ ἱερά της Σαλαμίνος στενὰ, ἐκεῖ ὅπου ὁ βάρβαρος Ξέρξης ἐνεπιστεύθη τὴν καταισχύνην του ἐντὸς ἀλιευτικοῦ πλοιαρίου, ἀπὸ εἶδεν τὸ μεγαλεῖον του, τὸ χρυσοῦν, νὰ συντριβῇ ὑπὸ τὴν ῥάβδον τοῦ Θεμιστοκλέους. ὦ! χρυσᾶ, εἶπα, ἅς ᾔναι τὰ κύματα, τὰ ὅποια ἐστήριξαν τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν δόξαν ἡμῶν. Μόλις εἶπα, καὶ ἡ χαριτωμένη μορφή τοῦ δαιμονίου παρουσιάσθη, ἤπλωσε τὴν ἄβρὰν χεῖρα του, καὶ διὰ τοῦ λεπτοφυοῦς ὄνυχός του, ἤγγισε τὸ περιχρυσον κάλυμα τοῦ διευθυντοῦ τῆς βασιλείας, καὶ ἐν ῥιπῇ κάλυμμα καὶ δαιμόνιον ἐβυθίσθησαν εἰς τὰ παίζοντα κύματα.

— Διάβολε! διὰ νὰ κύψω καὶ σοῦ δείξω τὴν ἄκραν τῆς ὀρέξεώς, ἔχασα τὸ κάλυμμα μου. Ττεῖλε, στείλε τὸ δαιμόνιόν σου νὰ τὸ φέρῃ.

— Μὴ στενοχωρεῖσαι, φίλε, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι νὰ τὸ εὕρῃς ἐν τῇ ἐπιστροφῇ σου εἰς τὸν ῥάπτῃν σου. Πλὴν τί ἐστὶ ἄκρα τῆς ὀρέξεώς;

— Αἱ! αὐτὸ ἂν σοὶ τὸ εἶπῃ λοιπὸν τὸ δαιμόνιόν σου. Μὲ συγχωρεῖς ὅμως νὰ σὲ ἀφήσω, διότι ἐφθάσαμεν.

— Καὶ τῷ ὄντι μετὰ δύο ὥρῶν διάπλοιν ἐφθάσαμεν. Καὶ μὴ σὰς φανῇ παράδοξον ἂν ἐθραδύναμεν ὀλίγον, καὶ τὴν μίαν ὥραν ἐκάμαμεν δύο, τὸ ἀτμόπλοιον εἶναι ταχὺ, ἀλλ' ὁ διευθυντὴς διὰ νὰ μὴν ἐνοχληθῇ ὁ καλὸς κόσμος τῶν ἐπιβατῶν του ἐκ τῆς μεγάλης ταχύτητος, διέταξε νὰ περιστεῖλλουν τὴν κίνησιν, οὐχ ἥττον ὅμως ἐπείσθημεν, ὅτι μὲ παρὰ καὶ μὲ κωπὰ κάμνει περισσότερον δρόμον εἰς δύο ὥρας παρὰ εἰς μίαν. Εἶναι ἄλλο πρᾶγμα αὐτὸ τὸ ἀτμοκίνητον . . . Ἐντούτοις ἠγκυροβολήσαμεν ἐνώπιον τῆς μονῆς καὶ ὁ ἥλιος εὐρίσκετο πρὸς τὴν δύσιν του, πλῆθος δὲ λέμβων σημαιοστολίστων, αἵτινες ἐκύκλωσαν τὸ ἀτμόπλοιον, ὥς οἱ μύρμικες ἕνα βουὺν, μὰς ὑπενθύμνησαν, ὅτι ἐκεῖ ἐτελεῖτο ἡ πανήγυρις. Ἐξω, ἔξω ἡγέρθη

μία φωνή, και ως αν ἐπρόκειτο τίς νά λάβῃ τὸ γέρας, παταῖς με πιτῶ σε ἐρρίφθῃμεν εἰς τὰς λέμβους.

Δὲν εἰξεύρω, ἂν ἄλλον τινα περιέμενον ἔξω τόσοι φίλοι, ἐμὲ ὅμως μὲ ὑπεδέχθησαν τρεῖς, πέντε, δέκα, καὶ ὅταν εἰσῆλθομεν εἰς τὸ δωμάτιον τὸ δι' ἡμᾶς προσδιορισμένον, τὸ ὁποῖον εἶχεν περιφέρειαν δύο ὡς ἔγγιστα τετραγωνικῶν μέτρων, ἐμετρήθημεν τὸ ὅλον δεκαοκτῶ, οὔτινες ἔμελλε νὰ ἀναπαυθῶμεν ἐκεῖ. Δὲν ἔφοριζα, ἀλλ' ἐπαναλαβὼν τὸν τρίβωνα, καὶ τὴν ῥάβδον μου ἐξῆλθα νὰ χαρῶ τὸ ὑπαιθρον, ἀφοῦ ἠρώτησα, ἂν μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον θὰ ἦναι καὶ τὸ δεῖπνον μας.

Ἀκούσατε τώρα, τί εἶναι ἡ Μονὴ τῆς Φανερομένης καὶ τὸ πανηγύρι τῆς.

Περίβολος, ὥσει φρουρίου, ἀτβεστόκτιστος, περικλείει τὸν πρὸ διακοσίων ἐτῶν ὠκοδομηθέντα ναὸν τῆς Φανερομένης, παράπλευρον τοῦ πρὸ 300 ὡς ἔγγιστα, ἀνεγερθέντος παρεκκλησίου, ἐκεῖ ὅπου κατὰ πρῶτον εὑρέθη τῆς Θεοτόκου ἡ εἰκών. Ἡ μονὴ αὕτη περιέχει ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα δωμάτια μοναχικὰ, καὶ περὶ τοὺς εἰκοσιν μοναχοὺς, μετὰ τοῦ ἡγουμένου καὶ προηγουμένου· ἀλλ' ἃς μὲ συγχωρήσουν οἱ πατέρες, καθ' ὃ γέρων καὶ ἐγὼ, καὶ ἴσως, ἴσως μίαν ἡμέραν εἰς μονὴν θὰ καταλύσω τὰς τελευταίας ἡμέρας μου, ἃς μὲ συγχωρήσουν τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις — Ὅτι ἡ μοναστικὴ ζωὴ δὲν πρέπει νὰ ἦναι ἐπάγγελμα, καὶ τὸ θησαυρίζειν ἐκ τῶν τοῦ κόσμου τούτου, δὲν εἶναι ὁ προορισμὸς τοῦ μοναχοῦ — Ὅτι ἡ εὐπρέπεια, ὁ ἐξωτερικὸς, καλλωπισμὸς εἶναι ὁ καθρέπτης τῆς ψυχῆς, — τοὺς ἀγγέλους τοὺς ζωγραφίζουσιν ἐν λευκοῖς καὶ ἡ ὠραιότης διαλάμπει εἰς τὰς φυσιογνωμίας αὐτῶν — εἰς τοὺς μοναχοὺς βεβαίως δὲν ἐδόθη τὸ μαῦρον ἔνδυμα διὰ νὰ κρύπτῃ ρυπαρόσυνην.

Εἰς τὸν περίβολον ἢ τὴν πρὸ τῆς Μονῆς πλατεῖαν, ὀλίγα δένδρα, ὀλίγη περιποίησις προκαλεῖ τοὺς κατ' ἔτος προσκυνητάς, ἐνῶ τὸ στεῖρον καὶ ἔρημον δὲν δίδει τὴν ἰδέαν τοῦ Παραδείσου.

Αὕτῃ εἶναι ἡ Μονή· ἰδοὺ καὶ τὸ πανηγύρι — Ἀπὸ χιλιάς ψυχάς, ὀλίγοι ἐτοποθετήθησαν εἰς τῶν καλογέρων τὰ κενὰ δωμάτια, τὸ πλήθος ἔστησε τὰς σκηνάς του καὶ ἔστρωσε τὴν κάπα του, περὶ τὴν Μονὴν, ἐν ὑπαιθρῷ· ἐκεῖ ἡ ἐγχώριος μουσικὴ ἐτόνησε τοὺς θορυβώδεις ἤχους τῆς, καὶ ὁ χορὸς ἐστήθη εἰς τρεῖς, τέσσαρας κύκλους· ἄσματα ἐδῶ, φωναὶ ἐκεῖ, θόρυβος καὶ ἀλλαλαγμὸς πολλὸς, μετὰ τῶν χωρικῶν καὶ τοῦ πλήθους, διότι ἡ Σαλαμίς, τὰ Μέγαρα ὀλόκληρα εἶχον στρατοπεδεύσει ἐκεῖ καὶ ἠναψαν τὴν πυράν των· ποῦ καὶ ποῦ, δὲ τοῦ πολιτισμοῦ τὰ προϊόντα, ὡς ποικιλόχροοι χρυσαλίδες, περιέπταντο ἀπὸ κύκλου, εἰς κύκλον, καὶ ἡ εὐώδης ἀτμοσφαῖρα των ἐπάλαμι πρὸς στιγμὴν κατὰ τῆς κνίσσης, τῆς περὶ τὴν ἀνθρακίαν στρεφομένης αἰγὸς, ἥτις μόνη ἤρκει νὰ κεντήσῃ, τοῦ οἰνοπότου τὴν ὀρεξιν, καὶ ἡ ὁρμὴ τοῦ ῥητινίτου, ἠδύνατο νὰ μεθύσῃ τὸν νήφοντα.

Τοσοῦτον ἀφηρεῖσθαι εἰς τὴν τύρβην ἐκείνην, ὥστε λησμονήσας τὴν πείνα μου, ἐχρειάσθησαν ἐλαφρά κεντήματα τοῦ στομάχου, μετὰ τινος συνταραχῆς τῶν ἐντέρων, νὰ μοὶ τὴν ὑπενθυμίσωσιν· ἀλλὰ ζητῶν τὸν ἓνα φίλον ἐδῶ, τὸν ἄλλον ἐκεῖ, μὰ τὴν πείνα μου! κανέναν δὲν εὐρίσκω· ἤρχισα ν' ἀπελπίζωμαι, ὅτε ἀποσυρόμενος ἐκεῖ, εἰ

μίαν γωνίαν αἰσθάνομαι, ὅτι καὶ τι βαρύνει τὸ ἐνδύμα μου ὀπισθεν, ψηλαφῶ, καὶ ἡ ἐκπληξίς μου ὑπῆρξε μεγίστη, ὅταν ἤγγισα ψυχρόν τι σῶμα, καὶ μέχρις οὗ βεβαιωθῶ τί ἦτο, ῥίγος διεδόθη εἰς ὅλας μου τὰς φλέβας. Τί ἦτο δέ; μία ὄρνις τρυφερὰ, ὠραία καθαρὴ, ἐτοίμη νὰ δοθῇ εἰς χεῖρας μαγείρου, καὶ ἥτις ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ποδὸς εἰς τὸ ὀπισθεν κομβίον τοῦ ἐνδύματός μου. Ἐστράφην εἶδαι, παρετήρησα δεξιὰ, ἀριστερά, μήπως κανεὶς τῶν φίλων μου ἠθέλητε νὰ ἀστειευθῇ, οὐδὲς ἐφαίνετο, ὅτι καὶ παρετήρησε τοῦτο, διάφορα ἰδέαι διήλθον τότε τὴν γεροντικὴν κεφαλὴν μου καὶ ἀρπάσας τὴν ὄρνιθα τὴν ἐτρηνδόνητα μακρὰν, ἀλλ' ἐξεπλάγχην, ὅταν εἶδα νὰ μένῃ ἐν αἵματι, καὶ μία πονηρὰ μορφή, νὰ μὲ προσθλέπη ἐμπαικτικῶς.

— Δαιμόνιον κράζω, σὺ ἐδῶ;

— Βέβαια τὴν ἠθέλητε ἔσως ἐψυμένην, ἰδοὺ λαβετέτην προκαλλῶ, ὀπίσω καὶ ἐκεῖ πρὸς τὴν πυρὰν ἐκείνην, οἱ φίλοι σου ἐτοιμάζουν δεῖπνον, τρέξε, διότι ὅλοι πεινοῦν, καὶ κανεὶς δὲν ἐνθυμεῖται τὸν ἄλλον.

— Εἰπέ μοι, εἰπέ μοι, δαιμόνιον! ἀλλ' ἐγένετο ἔρχαντον. — Ἄ! σατανᾶ! θὰ πιάσω, θὰ πιάσω τὴν ἄρχαν τῆς οὐρᾶς τοῦ μιᾶ φορὰ, καὶ σὺ τὸ εἰσεύρεις τότε.

— Χί! χί! ὁ πονηρὸς γέλως τοῦ διεχύθη εἰς τὸ κενὸν διάστημα.

Ἀνεγνώσκει βέβαια τοῦ ἡκούσματος, ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅταν πρόκειται νὰ διανυκτερεύσωσιν εἰς τὰ περθένια ἐκεῖνα δάση, οἱ ὁδοιπόροι ἀνάπτουν πυρὰς περὶ τὸ καταλυμὰ των, αἵτινες προφυλάτουν αὐτοὺς τῆς ἐπιθέσεως τῶν ἀγρίων θηρίων.

Φαντασθῆτε λοιπὸν, ὅτι καὶ ἔξωθεν τῆς Μονῆς (ὅν καὶ εἰς ἔρημον παιδίον, διότι ἐκεῖ ἐξυλεύοντο, φαίνεται, οἱ ἀγαθοὶ καλόγηροι, καὶ ἐκκαθάρσαν πάσης σιαιᾶδος τὸν τόπον, ἐνῶ περίξ εἰς πέντε λεπτῶν ἀπόστασιν, ἡ αὐτόχθων πείκη σιαιάζει τὸν διαδίατην, καὶ ἡ δι' αὐτῆς καθαρὴ αὐρα τὸν ζῶγονει). Ἐξώθεν λέγω, τῆς Μονῆς, ἐκεῖ πρὸς τὴν θάλασσαν, μετρώντι δώδεκα κεφαλαί, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ ἡ ἰδική μου, τῶν ὁπῶν καὶ σιαιὰ ἀποτελοῦν ἓν, διότι δώδεκα λυχνίαι κατασκευασμέναι ἀπὸ πινάκια, χάριτι καὶ οἰκτηρμοῖς τῆς ἡγουμενικῆς φιλοξενίας, ἥτις προσφέρει εἰς ἕκαστον πανηγυρίτην, ἓν πινάκιον πῆλινον πεντήκοντα δράμια ἐλαίου, ἄρτον ἑκατὸν δραμίων, καὶ εἰκοσιπέντε δράμια τυροῦ· λοιπὸν τὰ δώδεκα πινάκιά μας, μὲ δώδεκα φυτήλια ἕκαστον, ὡς ἔμβολα καμῆλου, φωτίζουν γύρωθεν ἡμῶν καὶ προφυλάττουσιν ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἐπιθέσεως τῶν νεμομένων ἐκεῖ περίξ ὄνων, οἵτινες ὠσφραίνονται τὰς ἀκάνθας ἐφ' ὧν ἐστρώσαμεν τὸν ἐκ ψιᾶθης τάπητα ἡμῶν, καὶ ἐκαθήσαμεν νὰ πανηγυρίσωμεν τὸν βραστὸν νεκρὸν ἐνὸς ἰχθύος ἕως ἑξ' ὀκτωῶν, καὶ τὰ τηγανισμένα τέκνα αὐτοῦ· οὔτε λέξις δὲν ἐξέρχεται τῶν χειλέων μας, διότι φρονῶ, ὅτι δὲν δύναται νὰ τρώγῃ τις, καὶ νὰ λέγῃ ταυτοχρόνως. Εἰς τὰς πρώτας στιγμὰς νομίζεις, ὅτι εἴμεθα μυστηριώδη τινα ὄντα, τὰ ὁποῖα ἐκ τῆς μαγνιτικῆς κἀδης τοῦ Μέσμερ, ἀνελαμβάνομεν καὶ ἐγευσόμεθα τὸ βευστὸν αὐτοῦ, διὰ τακτικῆς κινήσεως τῶν χειρῶν, ἐντὸς λήθητος, ὡς ἐκείνον τῶν τεσσαράκοντα δρακόντων περὶ ὧν μοι διηγείτο ἡ μαμή μου, δι' ἑλλειψιν βέβαια πινακίων.

Μὴ ζητεῖτε νὰ μάθετε τὰ ὀνόματα τῶν συνδαιτημόνων, διότι ὥρ-
κίσθην νὰ μὴν τοὺς ὀνομάσῃ· ἡδύνασθo μόνον νὰ τοὺς γνωρίσετε,
ἐκ τῆς φυσιογνωμικῆς εἰκόνης των, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν δὲν ἐπιχειρῶ,
νὰ κάμω, διότι δὲν ἴθελεν εἶσθαι πιστὴ, καθόσον βλέπω ἓνα,
τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα λιπτοπρόσωπον μὲ ὀφθαλμοὺς εὐφυεῖς, καὶ τὴν
στιγμὴν ταύτην αἱ παρειαὶ τοῦ εἶναι ἐξογκωμέναι, διότι βέβαια τε-
μάχιον ἰχθύος καταδαμάζεται ἐντὸς αὐτῶν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ
εἶναι ὡς τοῦ βλακῆς, διότι ὁ ἀτμός τοῦ ζωμοῦ, τοὺς καθύγρανεν.
Ἄλλος τοῦ ὁποῖου αἱ εὐτραφεῖς παρειαὶ ἐδείκνυν προδὲν στιγμῆς τὴν
ἀφροντισίαν, οἱ δὲ ἡμίκλειστοι ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐξέφραζον τὴν ἀγα-
θοσύνην τῆς καρδίας του, ἥδη βλέπεις, ὅτι δύο θαθεῖς λάκκοι σχη-
ματίζουσι τὰ κοῖλα τῶν παρειῶν του, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξηγριωμέ-
νοι, τὸ μέλαν αὐτῶν καταδεικνύει τὸν λευκὸν δρίζοντα εἰς ὃν πλέει
ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡ εὐχαρίστησις, διότι ῥοφᾷ, μίαν, ἐκ τοῦ πρὸ αὐτοῦ
ζωμοῦ — τέλος ὅθεν ἂν στρέψω, ἡλλοιωμένως βλέπω φυσιογνωμίας
πρὶν εἰ εἰσέτι ἐργασθῇ ἐπ' αὐτῶν καὶ ὁ ῥητινίτης, τὸν ὁποῖον χρυσώνει
ἥδη ἐντὸς τῆς φιάλης τοῦ τῆς ἀνατελλούσης σελήνης ἡ πρώτη ἀκτίς.

— Θὰ πρὶν τοῦτελοσπάντων καὶ μιὰ ἡγέρθη φωνή, καὶ τὸ
μελίρρητον κλοῦ, κλοῦ, ἐφένδρυνε μερικῶν φίλων μου τὰ πρόσωπα
καὶ ἐδρόσισε τὸν λάρυγγα ὅλων, οἵτινες ἐπίνομεν εἰς τὴν μνήμην
τοῦ ἐρευρετοῦ τῆς ἀμπέλου· καὶ ἀπ' ὀλίγον ἀπ' ὀλίγον, δὲν παρῆλθον
δύο ὥραι καὶ ἐπέσθημεν, ὅτι χωρὶς ἀμφιβολίαν ἡ γῆ κινεῖται· ἐν ᾧ χω-
ρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῶμεν, τὰ ἄσματά μας εἶχον προκαλέσει τὴν περιέρ-
γειαν καὶ ἐδοξαζόμεθα, διότι κατορθώσαμεν νὰ μορφώσωμεν ἓνα κύ-
κλον τῆς πανυγίρειος.

Δις ἡ τρίς μοὶ ἐφάνη, ὅτι εἶδα τὴν μορφήν τοῦ δαιμονίου νὰ προ-
βαῖν, ὅτε μὲν ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς φιάλης, ἄλλοτε πάλιν, νὰ
ἐπικάθητε τῆς κεφαλῆς δύο ἐκ τῶν συγκαθημένων, καὶ τότε
αἱ φωναὶ των ὑφούντο εἰς τὴν διαπασῶν, καὶ αἱ χειρονομίαι των
ἐγίνοντο ζωηρότεραι, μέχρις οὗ ἡσθάνθησαν, ὅτι εἶχον ἀνάγκην νὰ
διαχυθῶσι, διότι ὁ οἶνος εἶχε ὑπερυξήσει τὰ αἰσθήματά των, καὶ
ἡγέρθησαν παρκαυλοῦντες, ὡς πλοῖον μεταξὺ δύο ἐναντίων κυμά-
των, καὶ τερετίζοντες τὸ ἐξῆς·

Στὰ χαμένα βλέπω τρέχεις,

Ὡ δημιουργέ, καὶ σύ·

Ἐπειδὴ στυλὶα δὲν ἔχεις

Εἰς τὸν Οὐρανὸν κρασί.

ἀνεμίχθησαν εἰς τὸ ἀλλαλάζον πλῆθος πρὸς τιμὴν τοῦ εορτά-
ζοντος ἁγίου.

Ἡ συνναστροφὴ μας ἤρχησε νὰ διαλύεται, καὶ καθεὶς ἐσκέπτετο πῶς
νὰ ἀναπαυθῇ· ἡγέρθη καὶ ἐγὼ καὶ ἠκολούθησα τὴν πρὸς τὸ καλὶον
μας ἄγρουν, ἀλλὰ μόλις ἐφθασα ἐκεῖ, βλέπω, ὅτι δύο ἡγωνίων
νὰ σύρῳσιν ἔξω διὰ τοῦ μικροῦ παρκαθύρου τοῦ τρίτον τινα· πλη-
σιάζω, καὶ πρῶτον ἀναγνωρίζω τοῦ δαιμονίου τὴν μορφήν, τὸ
ὅποιον καθήμενον ἐπὶ τῆς ἄνω κιγκλίδος, εἶχεν δέσει διὰ τῆς οὐρᾶς
του, τὰς ἄκρας τῶν ἐνδυμάτων τοῦ καθηγητοῦ . . . διότι καθηγη-

τῆς ἦτον ὁ συρόμενος, δὲν λέγω ὅμως τὸ ὄνομά του, οὔτε τῶν λοιπῶν, ἂν καὶ ἦσαν γερυσιαστῶν τέκνα, διότι ὅπου ὁ διάβολος ἀναμηνύεται, ὀνόματα δὲν εἶναι χρηστικινὸν νὰ ἀναφαίρωνται· μόλις ὅμως ἐφάνη καὶ τὸ δαιμόνιον ἐγένεν ἄφαντον.

Ἐκ τοῦ καταλύκτός μας δὲν ἔλλειπεν, παρὰ μία κλινοστρομνή. . . Καὶ ὅταν ἐσυσσωρεύθην δώδεκα νὰ κοιμηθῶμεν ἐκεῖ, ἔλαβα πάλιν τὸν τρίβῶνά μου, καὶ μετέβην εἰς τὸ παιδίον τῆς δόξης μας, ἐνθα μετὰ τριῶν ἄλλων συνδοξασθέντων, ἐξηπλώθην ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς σελήνης.

Μόλις ἐκλίσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ εἰς τὴν τύρβην τοῦ πανηγυρίζοντος πλήθους ἐβαυκαλιζόμεν, τὸ ἐπὶ κεφαλῇ μου ζωηρὸν πτάρ-νισμα μὲ ἔκαμε νὰ εὗρεθῶ ὄρθιος.

— Χι ! χι ! ἤκουσα, ἀλλὰ δαιμόνιον δὲν εἶδα.

Μετ' ὀλίγον, — *Καπετάνο, Καπετάνο* σήκω νὰ μὲ καμαρώσης, ἀκούω· στρέφω, καὶ βλέπω μίαν πονηρὰν φυσιογνωμίαν ἐπὶ ὄνου, ἥτις ἐζήτηε καὶ καλὰ νὰ ἐξυπνίσῃ ἕνα τῶν συγκοιμωμένων, ἀλλ' ἀφοῦ ἀπελπίσθη, διότι ὁ φίλος ἐδίδε τόπῳ εἰς τὸν εὐθυμον φίλον, τότε ἐστράφη ἔπονος πάντοτε πρὸς τὸ μέρος μου, καὶ ἀφοῦ ἀπελπίσθη νὰ φωνάξῃ καὶ κανεὶς δὲν τὸν ἀπεκρίνετο, κατέβη τοῦ ὄνου του, καὶ ἐλθὼν προσεκόλλησεν ἑλαφρὰ τὸ σιγάρον του εἰς τὴν εὐχάισθητον ρίνα τοῦ παρ' ἐμέ. Εἰς τὴν φωνὴν τοῦ πίνου του ἠγέροθην, ἀλλὰ δὲν εἶδομεν κανένα.

— Χωρὶς ἄλλο, τοῦ Ἀβδηρίτου τὸ δαιμόνιον ἦτο, εἶπον ὅλοι.

— Χι ! χι ! ἀντήχησε τὸ πονηρὸν του μειδίαμα· καὶ χά ! χά ! ἐκαγχάσαμεν ὅλοι, διότι εἶδομεν παρέκει τὸν πρὸ ὀλίγου φίλον, νὰ ρίπτεται ἐπὶ τοῦ ὄνου του, καὶ νὰ μὴν δύναται νὰ εὕρῃ τὴν ῥάχην νὰ καθήσῃ, ἀλλὰ πάντοτε νὰ πίπτῃ, καὶ νὰ σηκώνεται ἀγανακτισμένος, διατί νὰ ἀστοχῇ, ἐνῶ μόλις ὀλίγο κρασεῖ ἔπιε. . . Τέλος εἰς τελευταίαν του προσπάθειαν, παρ' ὀλίγον νὰ συντρίψῃ τὸν τρά-χην τὸν ἐτρεῖξα ἐντρομος, νὰ τὸν βοηθῶ, — ἀλλὰ πλησιά-σας εὗρον, ἀντὶ ἀνθρώπου, τὸ ἐπίσαγμα τοῦ ὄνου — ἐνόησα τότε, ὅτι τοῦ δαιμονίου θὰ ἦτο παίγνιον· τὸ ὅποιον ἐγένεν ἄφαντον ἅμα τοῦ κώδωνος ἡ φωνὴ ἀντήχησε.

Νὰ ὑποφώσκῃ ἤρχησεν ἤδη, καὶ σχεδὸν οὐδεὶς ἐκοιμήθη, παρ' ὅσοι εἶχον καλὴν κλίνην, ἐννοεῖται, καὶ ὅσοι ἐβαρύνθησαν πλέον νὰ πίνωσιν.

Εἰσῆλθα εἰς τὴν Μοῖνῃ ἐνθα ἐψάλλετο ἡ θεία λειτουργία, καὶ τὸ πλῆθος εἶχε συρρέουσι ἄπειρον· παντοῦ δὲ ἐβόλεπες τὴν ἐλληνικὴν προτομὴν νὰ χαρακτηρίζεται, καὶ τὸ βλέμμα τοῦ χωρικοῦ μας νὰ ἔχῃ τὴν ζῶν καὶ τὴν ἐκφρασιν πνεύματος· προπάντων, αἱ γυναῖκες τῶν Μεγάρων διακρίνονται ὡς πρὸς τὴν ἀγνὴν ἐλληνικὴν καταγωγὴν των, ὁ δὲ στολισμὸς αὐτῶν ἔχει τι γραφικὸν καὶ ἀρχέτυπον.

— Τὸ ἀτμοκίνητον, τὸ ἀτμοκίνητον ἔρχεται, διεδόθη μία φωνή, ἔρχεται ἡ ἀριστοκρατεία· — καὶ πολλοὶ, ἐννοεῖται ἐκ τῶν προσκυ-νητῶν τῆς πρωτεύουσας, ἀφῆκαν τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἔδραμον εἰς τὸ ἀκρογιάλιον, νὰ ὑποδεχθῶσι τὴν περιμενομένην ἀριστοκρατείαν ! ! !

— Ἐτρεῖξα, καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν νέων· ἄλλ' ἐγὼ, κύριοι, ἐννοεῖται, ὅτι ἔπρεπε νὰ τρέξω· πλὴν τοῦ κακοῦ εἰσῆλθα εἰς λέμβον καὶ ἀνῆλθα τὸ ἀτμόπλοιο, ἀριστοκρατεία δὲν ὑπῆρχε, δηλαδὴ δὲν ὑπῆρχεν ἡ σπει-ρα τοῦ ἀγνώμονος ἐγωΐσμου, ἥτις ἐμφανίζεται πάντοτε ἀπαιτητικῇ.

καὶ με τοῦ μώμου τὴν πρόθεσιν νὰ ψέγη πᾶν τὸ μὴ ὄζον φαναριτισμοῦ ἐνῶ τοῦ φθόνου τὸ μειδιάμα πλανᾶται πάντοτε εἰς τὰ κατώχρα χεῖλη της, τὰ ὁποῖα αἰῶνια λείχει, ὡς ἡ ἔχιδνα, ἐτοίμη νὰ κακολογήσῃ.

Ἦτον ἀριστοκρατεία ὅμως ἑλληνικὴ, ὠραία, εὐγενὴς ἐν τῇ ἀφελείᾳ της, δίσμορφος δὲ μέχρι ἀηδείας, ὅταν ὑπὸ τῆς ιδέας τοῦ νὰ φανῇ ἐξευγενισμένη ἀπομιμῆται τὸ negligé τῆς πρώτης, καὶ τὰς διακεκομμένας ἐκείνης φράσεις τὰς ἀνκρίκτους γαλλικῶν λέξεων.

— Καλῶς ἤλθετε, καλῶς ἤλθετε ! ἔκραξα.

— ὦ ! καὶ ὁ Ἀδελφίτης ἐδῶ ! λοιπὸν ἔχομεν πηδήματα — τὸ διαβολάκι τί γίνεται ;

— Αἱ ! τί νὰ γίνῃ, συμπολιταί ! ὅλοι ἐδῶ, ὅλοι.

Ἐκεῖ εἶδα, τὴν κυρίαν τᾶδε . . . τὴν τᾶδε· τὸν κύριον τᾶδε . . . καὶ πολλὰς καὶ πολλοὺς ἄλλους, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν μνημονεύω, διότι ἐγράφησαν ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ἢ ἐνὸς ταλήρου, εἰς τὰ καλογηρικὰ δελτία νὰ μνημονεύονται. . . ὦ, ἐκεῖ μεταξὺ αὐτῶν, ἐν ἄνθος τὸ ὅποιον συνήντησα ἄλλοτε εἰς τὴν ἀκμὴν του, ὅτε ἀνθηρὸν, εὐῶδες, διέχυνε τὴν ἀριστοκρατικὴν εὐωδίαν του, ὡς τὸ παρθένον κρῖνον, εἰς τὴν νῆσον τῆς Καλυψοῦς . . . σήμερον τὸ γαλανόν του ὄμμα ἡμίσβετον ἐντὸς τῶν μαύρων βλεφκρίδων του, σκιαγράφει μόνον ἐπὶ μακραμένου προσώπου τὴν θλίψιν . . . πόσῃ δὲν εἶχε νὰ σᾶς εἴπῃ τὸ δαιμόνιον ἂν ἦτο παρὸν, καὶ προπάντων ἂν ἤθελε σκαλίσῃ τῆς καρδίας τὴν κρύπτῃν, καὶ τὴν εἰκόνα αὐτῆς παραβάλλῃ μετὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἀπεικόνισμα. . .

Παρεκεῖ χριστάτη τις . . . μεταξὺ λόγων, ἐκάρφωσε τὸ στῆθος ἐνὸς, μέχρι ἐμπαιθείας εὐαισθήτου γνωρίμου μου, διὰ καρφίδος φερούσης τῆς ἐλπίδος τὸ χρῶμα, διὰ νὰ πληρώσῃ τὴν κενὴν θέσιν ἐνὸς κομβίου του. . .

Κατήρχοντο, ἐξήρχοντο οἱ νέοι μας προσκυνηταί, καὶ εἷς Καλόγηρος, λαικὸς, δὲν ἔπαυεν ἐκτεθημένος εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὸν ἄνεμον νὰ προσκλήῃ λίαν περιποιητικῶς τὰς ὠραίας εἰς τὴν κενὴν λέμβον του, ἑτοιμὸς νὰ προσφέρῃ εἰς πᾶσαν μίαν τὰς ἐκδουλεύσεις του. — Καὶ τίς δὲν ἤθελε πράξῃ τὸ ἴδιον εἰς μίαν πανηγύριν ;

Καὶ ἐγὼ με ὅλην μου τὴν λευκὴν γενειάδα, ἔκυψα νὰ προσφέρω τὴν πεσοῦσαν λαβίδα τοῦ ὀμπρελίτου, εἰς κυρίαν, ἣτις ἐπίσης ἐφόρει πέτασσον, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς μικροὺς, καὶ τὴν ὁποίαν ἐγνώριζα μὲν ἐκ φήμης, τότε, ὅμως κατὰ πρῶτον ἔτυχε νὰ τῇ προσφέρω τὰς κοινωνικὰς περιποιήσεις, ἐνῶ τὸ δαιμόνιον βλέπων τὴν ἀδεξιότητά μου ἐτόνῃσε τὸ πονηρὸν κάγχασμά του, εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς μου.

Ἐξηρχόμην, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἀνήσυχον αὐτὸ πνεῦμα, διὰ νὰ πειράξῃ μίαν χριστιανικὴν οἰκογένειαν ὑπέκρυψεν ἕνα κάλαθον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ὅλη ἡ διαστροφή της, καὶ χαιρεκακῶν εἰς τὴν ἀμυχανίαν των, μόλις εἰς εἰς τὴν φωνὴν μου τὸ ἐγκατέλειψεν ἐπὶ τῆς ἀναβάθρας.

Ἀκόμη ἐν βλέμμα ἄς ρίψωμεν ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ἐκτὸς τοῦ ναοῦ, ἥδη μετὰ τὴν ἔφοδον τῶν νεοελθέντων προκυνητῶν. — Μὴν ζητεῖ νὰ σᾶς εἴπω τίς ἠκολούθη τὴν μίαν, καὶ τίς συνώδευσεν τὴν ἄλλην ἀρκεῖ, ὅτι ἦσαν προσκυνηταί, καὶ εἰς παρομοίας ὥρας ὁ κόσμος δὲ παραστρεῖ τί γίνεται εἰς τὸ πανηγύρι.

Οἱ ψαλμοὶ εἶχον παύσει, καὶ ὁ ναὸς εἶχε κενωθῇ, ἔδλεπα ὅμως, νὰ εἰσέρχωνται καὶ ἐξέρχωνται, καὶ ἰδοὺ ἡ περιέργεια μὲ ἔσυρεν ἐντὸς, καθ' ἣν στιγμὴν δικηγόρος τις, ἐξῆγει τὰ δι' εἰκόνων περιστάνοντα, τὰς τιμωρίας τῆς κολάσεως· ἀλλ' ἐπειδὴ εὗρισκεν, ὅτι αὐτὴ ἦτον ἡ κόλασις τῆς ὁποίας ὁ συρμὸς παρῆλθεν, ἔλεγεν, ὅτι ἀπεφασίσθη τέλος ἐν δικηγορικῷ συμβουλίῳ νὰ γίνῃ μικρά τις προσθήκη εἰς τὸν ποινικὸν κώδικα τῶν κολασμένων, συμφώνως καὶ κατασυνέπειαν τοῦ σήμερον διέποντος συρμοῦ.

— Καὶ τὰ καπέλλα, καὶ τὰ καπέλλα μὴ λησμονήσετε· καὶ τοὺς σιδηροὺς ποδογύρους, κύριε δικηγόρε.

Παρεκεῖ, μία ὠραιότης ἐκκλίνουσα, μὲ ἐκλαμβάνει, ἐκ τῆς γενειάδος φαίνεται, ὡς καλόγηρον, καὶ μὲ ἐρωτᾷ δυσανασχετοῦσα.

— Κύριε! διατὶ ἐσβέσθη, παρακαλῶ, τὸ ὄνομά μου τὸ ὅποιον εἶχα γράψῃ ἐκεῖ εἰς ἐκείνην τὴν γωνίαν ἰδιοχειρὺς πέρυσιν.

— Διότι, εὐγενικωτάτῃ μου, δὲν ἐπιστεῦαμεν, ὅτι ἠθέλατε ζῶσαν ἔτι νὰ σᾶς μνημονεύομεν ὡς ἁγίαν.

Ἐνῶ δὲ διὰ τοῦ βλέμματος ἠκολούθουν τοὺς βηματισμοὺς δύο σημαντικῶν ὑποκειμένων, καὶ ἐκινούμην νὰ πλησιάσω, αἶφνης ἡ σε-
βαστὴ φωνὴ ἐνὸς γερούσιαστοῦ, κρᾶζουσα

— Ἀβδηρίτα, Ἀβδηρίτα! μὲ ἔκαμε νὰ στραφῶ, καθόσον ἦτο πρόσ-
κλησις γεύματος, καὶ ὁ τρόπος μεθ' οὗ ἐκαλούμην ἦτο κολακευτικός.

Τῆς ἀθωότητος τὸ μειδίημα ἐπλανᾶτο εἰς δύο κοράλλινα χεῖλη, καὶ τοῦ νηπίου τὸ βλέμμα ἐρρίπτετο ἀπὸ δύο μαγευτικοὺς ὀφθαλ-
μοῦς· ἐνῶ ἄβραϊ χεῖρες παρθένου ἐκροτάλιζον τὴν λευκὴν κλίμακα νεωστὶ ἐφευρεθέντος ὄργανου, τοῦ ὁποίου οἱ ἐναρμόνιοι φθόγγοι ἔχου-
σι τι μυστηριώδες, ἑξαλλον, θεῖον, διαθέττουσι τὴν ψυχὴν εἰς εὐλα-
βῆτιν μελαγχολίαν, καὶ πραγματοποιοῦσι τὰς φανταστικὰς ἁρμο-
νίας τῶν ἐναερίων πνευμάτων· ἐκάλυψα ὑπὸ τὸν τρίβωνά μου τὰς
συγκινήσεις μου καὶ διῆλθα. . . .

Εὗρον τράπεζαν ἐστρωμένην, καὶ φαγητὰ ἄπειρα· ἔφαγα, ἔπια·

Κατόπιν ἅμα ἦ ὥρα ἦτον ἀκριβῶς μία, M. M. καὶ ἐθεβαιώθην, ὅτι τὸ
ἀτμοκίνητον ἀνεχώρει εἰς τὰς δύο, — ἐτείναξα τὴν κόνην τῶν ἐν-
δυμάτων μου, καὶ κατέβην εἰς τὸ ἀκρογιάλιον, ἀφίνων ὀπισθέν μου,
μὴν μερίδα ἀνθρώπων ἀμηχανούντων, ποῦ νὰ προφυλάξωσι τὴν κε-
φαλὴν των καθ' ὅλον τὸν καύσωνα, διὰ νὰ χαρῶσι τῆς ἐσπέρας τὸ
ταξίδιον, διότι τὸ ἀτμοκίνητον, ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ καὶ εἰς τὰς
ὀκτώ, κατὰ τὴν ἀπόφασιν, ἥτις ἐξῆλθεν ἐκ τῆς διευθύνσεως ἐπὶ τῇ
ὑποθέσει πάντοτε, ὅτι θὰ μείνουν καὶ ὀλίγοι ἀκόμη νὰ τὴν συνο-
δεύσωσιν.

Ἐπλέομεν ἤδη ἐπιστρέφοντες, καὶ μὰ τὴν πανήγυριν! δὲν εἰσεύ-
ρω πως, ἀλλὰ τίποτε πλέον δὲν ἔχω νὰ προσθέσω· συμβαίνει βέ-
βαια, διότι φοβοῦμαι, μὴ περιπέσω εἰς τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς, καθόσον
οὐδεμίαν βλέπω νὰ ἐπέφερε μεταβολὴν ἢ θεία τῆς Φανερομένης χά-
ρις εἰς τὰ καπέλλα, καὶ ταῖς κορδέλλαις, ἢ διότι ἀφοῦ ὁ στόμα-
χος πληρωθῇ ἐπέρχεται ὕπνος. . . .

— Ἀὐτὸ μὲ ἐξέπληξε δὲν εἶπα· . . .

— Βέβαια, θὰ ἦναι ὥρα ἃ τὰ πηδήματα, προσέθετεν ἕτερος· καὶ ἔβλεπα, ὅτι αἱ φυσιογνωμίαι τῶν ἀνησυχούν καὶ ἐμάντευα τὸν λογισμὸν τῶν, ὅτι τάχα ἡ συνείδησις τοῦ Ἀδθηρίτου τοὺς ἔτυπτεν, μὴ ποτε τὸ δαιμόνιον ἤθελεν ἐμπερδεύσει καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν ἐκατομυριόπτυχην οὐράν του, δι' ἣ ἡγανάκτουν, καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐβλασφήμουν τὴν ὥραν καὶ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν εὐρέθην μετὰξούτων, καὶ ἤρχοντο νὰ πάθω καὶ τι, τοῦλάχιστον νὰ συντρίψω τὸν πόδα μου.

Τὸ δαιμόνιον διὰ νὰ τοὺς εὐχριστήσῃ, φαίνεται, μετεμορφώθη εἰς πνεῦμα ἀνέμου σφοδρὸν καὶ ἤρπασε τὸν ψιθύριον πῖλον μου, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν ρίψῃ πολὺ μακράν· καὶ πάραυτα ἤκουσες

— Αἰ! αἰ! εὐχριστήσεως ἐπιφωνήσεις νὰ ἐκφύγῃσι πάνταχόσε διὰ τὸ ἀτύχημα, ὡς οἱ ἐξ ἐνέδρας πυροβολισμοί. — Εἰς ποιητῆς δὲ φίλος μου ἐστιχοῦργησεν αὐτοσχέδιως τὴν ἐξῆς μίαν ἐπιφώνησιν· ἐσυμπλήρωσεν ὅμως ὅ,τι ἐγὼ δὲν εἶπα.

Ἐρχεται διαβολεμένο ἓνα ἀγέρι τολμηρὸν,

Νὰ τ' ἀρπάξῃ τὸ καπέλλο νὰ τὸ ρίψῃ στὸ νερό.

Μιά μικρὴ ποῦ τὸ πρωτόϊδε ἀπ' τὰ γέλοια ξεψυχᾷ

Καὶ φωνάζει· «Ἀδθηρίτη, τὸ καπέλλο μοναχά;»

Πλὴν ἐκεῖνος «Σειρὴν, λέγει, τῆς θαλάσσης μας χρυσή,

Τὸ καπέλλο μου τὸ κύμα, τὴν καρδίαν μου ἐσύ.

Ἐξέψικμεν τὴν ἀγκυροβόλησιν εἰς Πειραιᾶ, καὶ ὁ ποὺς μου ὑγειῆς ἐπέτρεπε τὸ ἔδαφος· πλὴν πρώτῃ φωνήν— Ἐπνήγη, ἐπνήγη ὁ Κύριος Τρικαλλιώτης, ἤκουσα, καὶ τὸν ἔχουν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Τζέλεπη. Ἦτο φίλος μου, τρέχω ἀπνευστί, καὶ πρώτῃ μορφὴν ἀπαντῶ εἰς τὰ πικράθυρα τὴν τοῦ δαιμονίου· ἀλλὰ μορφὴν πυρέσουσαν, βλέμμα ἀστράπτον καὶ ὀνυχας κυρτωμένους σπασμοδικῶς, ἡ δὲ οὐράτου ἐσάλευσεν ἀσπαίρουσα.

— Τί τρέχει χριτωμένος μου; καὶ ἡλοιωμένος.

— Ἄφες με, καὶ εἶμαι νὰ σκάσω.

— Καὶ διὰ τί, καλέ μου;

— Διότι δὲν ἔμπορῶ, ἀδελφὲ, νὰ πνήξω μιὰ φορὰ καὶ αὐτὸν τὸν φίλον σου Τρικαλλιώτην, — Δις τὸν περιέπλεξα εἰς τὴν οὐράν μου, καὶ δις μοῦ διέφυγε, τὴν τρίτην ὅμως δὲν θὰ μοῦ διαφύγῃ, — πνήξιματι τελειοῦται.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.